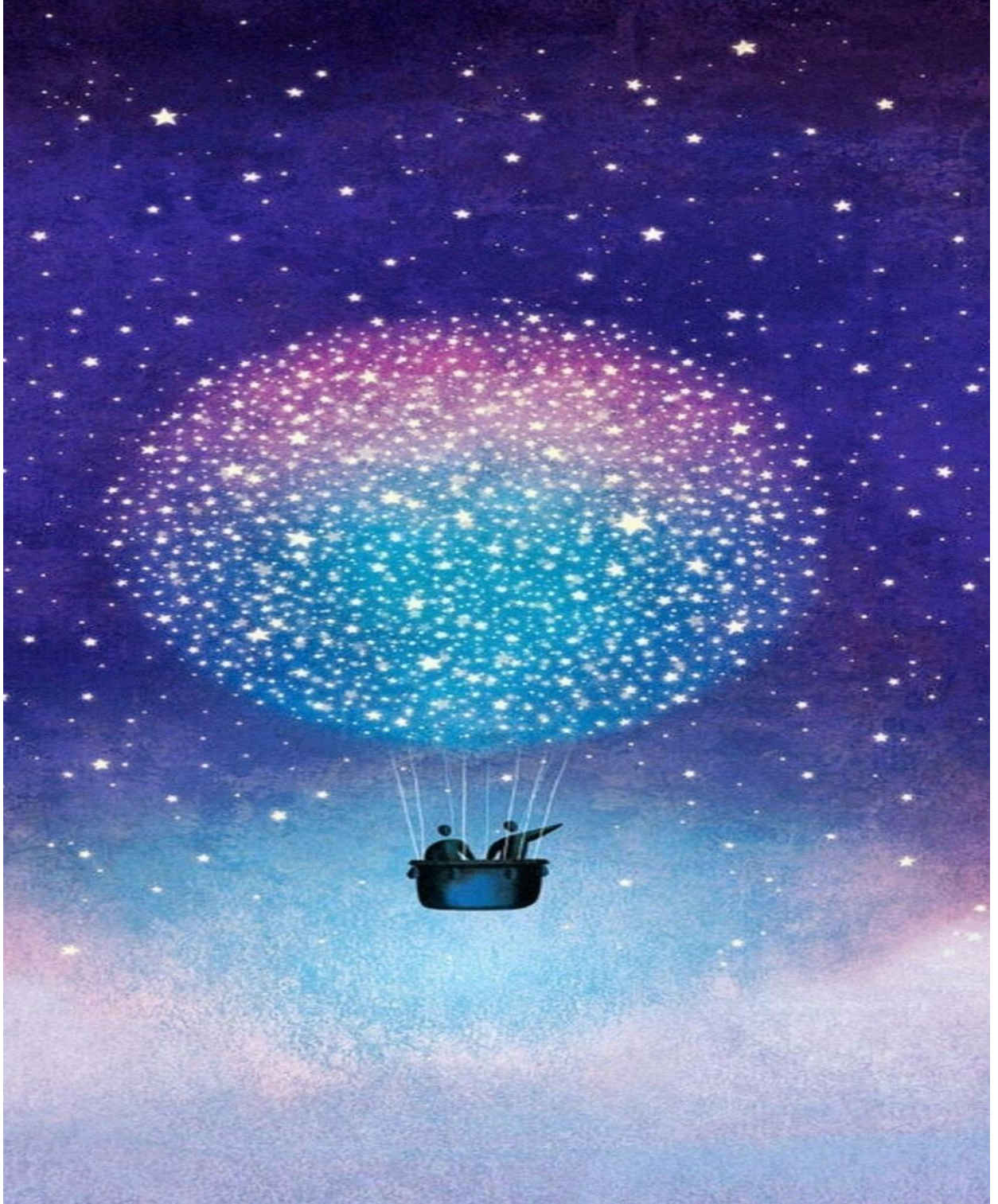

Gazete Rota

GÜZELLİKLERİN SANATÇININ PORTRESİNDE HAYAT BULDUĞU SANAT:

RESİM

“Resim yapmak; düşünceyi, duyguyu boya ile dışa vurmaktır.” demiş romantizm akımının önde gelen ressamlarından olan Goya Lucientes. Yaşam dediğimiz ve bir türlü dizginleyemediğimiz zamanın içinde yüreğimizin ağırlaştığı, zihnimizin bize oyunlar oynadığı ve çıkmaza düşmemize neden olduğu zaman dilimleri bir ahtapot gibi sarıp nefes almamızı engeller. İşte böyle zamanlarda insanoğlu çıkmazından kurtulmak için belki de kötülüklerle selamlaşır. İşte böyle zamanlarda yüreği hafifletmenin, zihni temizlemenin, duyguları umutlandırmanın en güzel yollarından biri de sanatla var olmaktır. Ve bu sanat dallarından biri de resimdir.

Resim; insanların özlemlerini, sevgilerini, keşkelerini, kısacası sessiz

çığlıklarını aktardığı sanattır ve işte bu düşünceyle yola çıkan 9, 10 ve 11. sınıf öğrencilerimiz okulumuzda Görsel Sanatlar Bölüm Başkanı Sayın Gülnur ÖZKÖK KARA önderliğinde duyguların, renklerin uyumunu yaşatan, güzel bir resim sergisi düzenlemişlerdir. Ressam Hikmet ÇETİNKAYA'nın “Resim Sanatı Hakkında Ne Düşünüyorsunuz?” adlı yazısındaki “Ne yaparsan yap, hangi konuyu çalışırsan çalış, denizdeki kum tanesini yap, bozkırdaki bir dikenini yap ama senin resmin olsun, özgün çalışma olsun. Bırak annenin yağını kullanmayı, Orta Çağ anlayışı ile resmi tanımlayamazsın Sevgili Kardeşim... Çağın getirdiklerini yakalamalısın, bakış açını genişlet, başını kaldır ve etrafına bak. Gördüğünde anlayacaksın ki, resim konusunda bize anlatılan La Fontaine'den Masallar. Masal dinleme zamanımız geçti. Artık roman okumalıyız.” düşünceleri öğretmenimiz ve öğrencilerimizin güzel düşüncelerini özetlemektedir aslında.

Naiflikle yaşamak için sanata sıkı sıkı sarılmanız ve ondan vazgeçmemeniz dileğiyle...

SOL ANAHTARI

“Bazen bir kahve yudumlayıp bir şarkı açarsın, susarsın ve o şarkı senin söylemek istediğini her şeyi söyler.”

Winged Creatures

Türk Dil Kurumuna göre sol anahtarı, portedeki notaların sol yüksekliğinde olacağını gösteren işarettir. Bununla birlikte herkes bilir ki sol anahtarı olarak bilinen solfej anahtarıdır. Ve bu anahtar melodiyi okunabilir kılan, notanın değerini ortaya çıkaran önemli bir değerdir. Müzisyen başlayacağı ve devam edeceği notaları onunla belirler. Bu sayede hem müziğin ritmi dinlenebilir hale gelir hem de diğer müzisyenlerle farklı bir ahenk oluşturur. İşte bu denli önemli bir unsur olan sol anahtarının dünyaca ünlü bestekârlardaki yansıması her birinin kaleminden dökülüp dokunuyor hayatımıza.

Kimisi oldukça zarif, bazıları da üstünkörü ve sanki lütuf olarak çiziktirilmiş olan sol anahtarlarının ardında melodilerin büyülü dünyası var. Her bestecinin kendine has sol anahtarlarıyla kapıyı açtığı ve sizlerin de tılsımlı tınlarından kendinize bir koza örebileceğiniz dünyaya hoş

geldiniz.

FRÉDÉRIC CHOPİN

Fryderyk Franciszek Chopin ya da bildiğimiz adıyla Frédéric Chopin; duygularıyla, vatan özlemiyle piyanoyu adeta dile getiren tarihin en büyük müzisyenlerinden biriydi. Günümüzde her akşam dünyanın farklı bir noktasında mutlaka besteleri dinlenen bu büyük sanatçı, kendisinden sonra gelen kuşakları da derinden etkiledi.

LUDWIG VAN BEETHOVEN

Ludwig Van Beethoven 17 Aralık 1770'te doğmuş, 26 Mart 1827'de ölmüştür. Klasik Dönem'den Romantik Dönem'e geçiş sürecine büyük katkı sağlamış, gelmiş geçmiş en ünlü, en etkileyici bestecilerden biri olarak kabul edilen Alman piyanist ve besteci. 9 senfonisi, 5 piyano konçertosu, 32 piyano sonatı, 16 yaylı dörtlüsü ve hayatı boyunca yazdığı tek opera olan Fidelio en çok bilinen eserlerindedir.

WOLFGANG AMADEUS MOZART

Mozart asrileştirdiği “Opera Seria”nın ustası (Tito operasına kadar), “Opera Buffa”yı dâhiyane bir şekilde en yüksek zirvesine getiren, (Figaro, Don Giovanni ve Cossi fan tutte operalarının yaratıcısı), Alman “Müzikli piyesi”nin klasik bestecisi (Saraydan Kız Kaçırma, Sihirli Flüt), dini eserlerin, liedlerin ve pek çok senfonilerin bestecisi olarak karşımızdadır. Bu senfonilerde Mozart kendi devrini aşmıştır. Oda müziğinde Haydn’ın tekniğini o kadar geliştirmiştir ki, ihtiyar Haydn genç dostundan yeniden öğrenmeye başlamıştır. Mozart harika çocuk, pembe ışıklar altında görülen masal prensi değil, bilakis çok cepheli yaratma kudretini zenginliği bitmek tükenmek bilmeyen bir sanatkar ve Goethe’nin deyiimiyle, “Hayretle seyrettiğimiz ve nereden geldiğini, nasıl zuhur ettiğini kavrayamadığımız kimselerden biridir.”

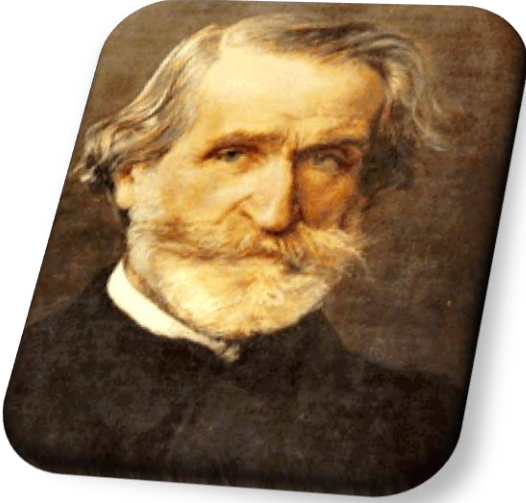

JOHANN SEBASTIAN BACH

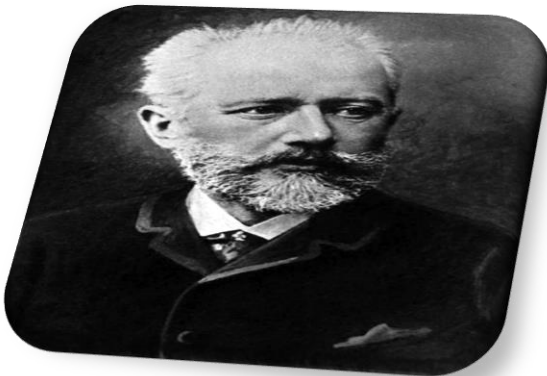
Johann Sebastian Bach (21 Mart 1685 – 28 Temmuz 1750) dünyaca ünlü Alman barok müzik bestecisi ve orgcudur. Bach köklü Alman stillerini özellikle İtalya ve Fransa gibi dış ülkelerden aldığı ritimlerin, formların ve yapıların adaptasyonu ve kontrpuan, armoni, müzikal motiflerin organizasyonundaki ustalığıyla geliştirmiştir.

Bach'ın besteleri Brandenburg Konçertoları, Goldberg Varyasyonları, Si Minor Missa, 2 Çile, ve 200 tanesi günümüze kadar ulaşmış 300'den fazla kantatayı kapsamaktadır. Bach'ın müziğine teknik hâkimiyeti, artistik güzelliği, entelektüel derinliği sayesinde büyük saygı duyulmuştur. Bach 19. yüzyılda müziğinin tekrar çalınmaya başlaması ve ilginin tekrar canlanmasına kadar kendi döneminde büyük bir besteci olarak bilinmemiş ancak kendisine bir orgcu olarak büyük saygı duyulmuştur. Bugün en büyük bestecilerden biri olarak kabul edilir.

GIUSEPPE VERDİ

Verdi, eserleriyle tiyatroyu geniş halk kitlelerine tanıtmış bir sanatçıydı. Bu başarısının arkasında tiyatronun olanaklarını çok iyi bilmesi ve onun gereksinimlerini karşılayacak tarzda eserler vermesi yatar. Operalarına konu bulmada çok titiz davranmış ve halkın hoşlanacağı türden güncel konuları ele almıştır. La Travaite operasında ilk defa toplum psikolojisiyle ilgili güncel bir konuyu işleyerek opera tarihçilerine göre o güne kadar kimsenin cesaret edemediği bir uygulamanın öncüsü oldu.

PYOTR İLYİÇ TCHAIKOVSKY

Пётр Ильич Чайковский ('Pyotr İl'ic Çaykovskiy' olarak okunur), Rus klasik müzik bestecisi. Çağdaşlarını ve modern bestecileri derinden etkileyen müzisyen, bale sanatının gelişmesinde önemli bir role sahiptir.

Beethoven

Mendelssohn

Mozart

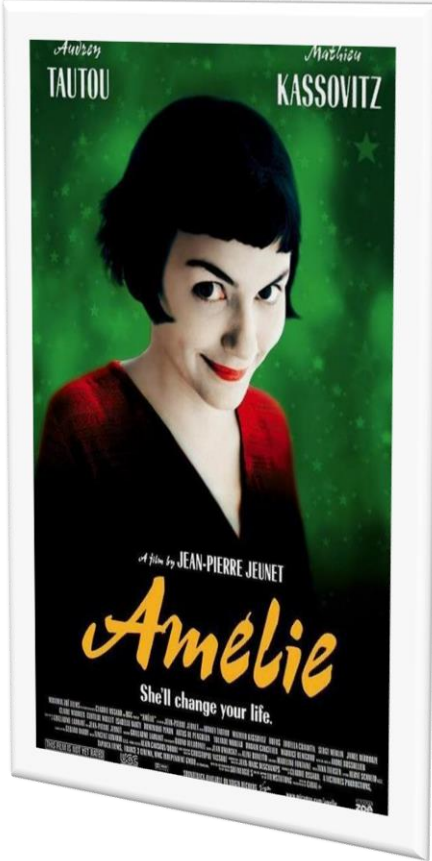
Bach

Chopin

Haydn

*SİNEMADAN EVLERİMİZE***AMELIE**

Amélie (Özgün adı: Le Fabuleux Destin d'Amélie Poulain, Tr.: Amélie Poulain'in Masalsı Kaderi), Audrey Tautou'nun başrolünde olduğu, Jean-Pierre Jeunet filmi. Fransız yapımı bu romantik komedi, Jeunet ve Guillaume Laurant tarafından yazılmıştır.

Montmartre'de geçen film, modern Paris hayatının idealize edilmiş, alaycı bir yorumudur. Film Nisan 2001'de Fransa, Belçika ve Fransızca konuşulan batı İsviçre'de gösterime girmiş, pek çok film festivalinde yer almış ve ardından tüm dünyada sinema salonlarında izleyici beğenisine sunulmuştur.

KONUSU

Amélie Poulain, bir doktor olan babası tarafından diğer çocuklardan, kalp hastalığı olduğu gerekçesiyle, uzak yetiştirilen bir çocuktur. Aslına bakılırsa babasının yanlış bir teşhisidir bu çünkü Amélie'nin babasıyla kurduğu nadir fiziksel temas babasının sağlık kontrolleriyle gerçekleşmektedir ve bu kontroller sırasında Amélie heyecanlanmakta, kalp atışı hızlanmaktadır. Amélie'nin annesiyse, en az babası kadar nevrotik bir kadındır. Amélie küçük bir çocukken, annesi, Notre Dame Kilisesi'nin tepesinden atlayan bir kadının üzerine düşmesi sonucu vefat etmiştir. Böylece babası daha da sessiz ve silik biri olmuş, kendisini eşi için ilginç bir anıt mezar düzenlemeye adanmıştır. Amélie de bu yalnızlığın ortasında kendini eğlendirebilmek için oldukça ilginç ve derin bir hayal gücü geliştirmiştir. Büyüdüğünde, Amélie Montmartre'da bir café olan ve eski bir sirk göstericisi tarafından yönetilip birçok ilginç kişinin çalıştığı Çift Değirmen'de garson olarak çalışmaya başlar.

22 yaşındayken, Amélie için hayat oldukça basittir; kahramanımız birkaç başarısız romantik ilişki denemesi sonucunda, kendisini crème brûlées’iyle bir çaykaşığı ile oynamak, gün ışığında Paris’te yürüyüşe çıkmak, St. Martin’s Kanalı’nda taş sektirmek, yüzeyi hoşuna giden taşları toplamak gibi çeşitli küçük zevklere adanmış ve hayal gücünü tamamen serbest bırakmıştır.

Hayatı, Prenses Diana’nın

öldüğü gün değişmeye başlar. Haberlerden duyduğu şoku takiben yaşadığı bir dizi olay sonucunda, gevşemiş bir banyo fayansının arkasında, bir çocuğun yıllar önce saklamış olduğu metal bir kutu bulur ve bu kutunun sahibini aramaya başlar. Bu arayış içerisinde kendisiyle bir anlaşma yapar, eğer kutunun sahibini bulursa hayatını iyiliğe adayacaktır. Bulamazsa da... Ne yapalım.

Pek çok yanlış tahminin ardından, kendisiyle aynı apartmanda yaşayan “Kristal Adam” lakaplı ressam Raymond Dufayel’in yardımıyla kutunun gerçek sahibini bulur ve çeşitli numaralarla kutuyu sahibine iletir. Ardından adamı gözler ve üzerinde yarattığı mutluluğu görünce diğer insanların hayatında güzel şeyler yapmaya karar verir. Bu Amélie’yi gizli bir adalet sağlayıcı ve koruyucu melek yapar hayatına etki ettiği insanların gözünde. Babasının hep hayalinde olan dünya turuna çıkmasını sağlar; iş arkadaşlarına,

apartmanın yöneticisine, manavın çırağı Lucien’e gizlice pek çok iyilik ve sürpriz yapar.

Ancak Amélie diğer insanlarla ilgilenirken kimse kendisiyle ilgilenmemektedir. Başkalarının mutluluğu yakalaması için uğraşırken kendi yalnızlığını sorgulamaya başlar. Bu sorgulama, pasaport için fotoğraf çekilen fotoğraf kulübelerinden kenara atılmış, yabancılara ait vesikalık fotoğrafları toplayan, tuhaf karakter Nino Quincampoix ile olan bağıntısını görünce daha açık ve rahatsız edici olmaya başlar. Her ne kadar Nino’yu kendi yöntemleriyle pek çok dolambaçlı şekilde cezbetmeye çalışsa da özünde utangaçtır

ve Nino’ya yaklaşmamaktadır. Ancak Raymond’ın öğütleri sonunda, başkalarının mutluluğu için uğraşırken kendi mutluluğunu da elde edebileceğini öğrenir...

ÖDÜLLER

Film sanatsal ve ticari açıdan büyük başarı kazanmış ve dünya çapında geniş bir gösterime sahip olmuştur. Beş dalda Akademi Ödülü için aday gösterilmiştir:

En İyi Sanat Yönetmenliği, Aline Bonetto (sanat yönetmeni), Marie-Laure Valla (set yönetmeni)

En İyi Sinematografi, Bruno Delbonnel

En İyi Yabancı Film, Fransa

En İyi Özgün Senaryo, Guillaume Laurant ve Jean-Pierre Jeunet

En İyi Ses, Vincent Arnardi, Guillaume Leriche, Jean Umansky

2001 yılında film, Avrupa Film Festivali'nde "En İyi Film" ödülü dâhil pek çok ödül kazandı.

Ayrıca Toronto Uluslararası Film Festivali'nde halk oylamasıyla kazandığı ödülün yanı sıra, Karlovy Vary Uluslararası Film Festivali'nde de Kristal Küre Ödülü'nü kazanmıştır.

27. César Ödülleri'nde En İyi Film, En İyi Yönetmen, En İyi Özgün Müzik ve En İyi Sanat Yönetimi dallarında César Ödülleri'nin de sahibi olmuştur.

2002 Altın Küre Ödülleri'nde "En İyi Yabancı Film" dalında aday olmuştur.

Film, New York Times tarafından "Gelmiş Geçmiş En İyi 1000 Film" den biri seçilmiştir.

IMDB ilk 250 listesinde, ilk 50 içindedir.

21. Yüzyılın En İyi Filmleri listesinde 87. sırada yer almaktadır.

ÖĞRENCİLERİMİZDEN

ÇATIŞAN GERÇEKLERİM

Ay çoktan almış güneşin yerini, etraf bir ışık huzmesinden bile mahrum. Kaldırımın birindeyim, sırlıklam. Yaşlı gözlerim umutsuzca saatte, ellerim ağrıdan çatlayacak olan başımın arasında. Umurumda değil hiçbir şey. Ne kanayan çamurlu dizlerim ne o ne de uçup giden hayallerim... Yoktu hiçbiri, tükenmiş benliğimin dışında.

İki yıl öncesi, lisede ilk yılım. Pek de güzelliklerle selamlamamıştım on beş yaşımı. Sadece on yaşındayken kardeşimin ölümle yaşam arasındaki o ince çizgide savaştığına tanık olmuştum. Belki de şu anda yanımda olamayacaktı, nefes alışımı duyamayacaktım. Hiçbir tedaviye cevap vermemişti. Artık son umutlarımızdı. O kadar çaresizdik ki annemlerin mezar yeri bulmaya çalıştıklarını hatırlıyorum. Ama ne şanslıydık ki o doktor vardı bizim yanımızda. Canım kardeşimin kahramanı... “Benim hayallerim henüz kafamın içindeki gerçeklerdir. Ve bir gerçek varsa o da bu çocuk hayatta kalacak.” derdi. Ve kaldı da. O kadar etkilenmişim ki hayatımın kaderini değiştiren kişinin o olduğunu itiraf edebilirim. Doktor olacaktım ve başka ablaların kardeşlerini hayata bağlayacaktım. Hiçbir ablayı henüz on yaşındayken kardeşinden mahrum bırakmayacaktım. Açıkçası ortaokulda başarılı bir öğrenciydim ve “Doktor olacak bu kız, belli belli.” cümleleriyle büyümüşüm. Bu yüzden tıp okumak istemem pek de sürpriz olmazdı kimseye. Okulumda sevilen birisiydim ama çok da tanınmazdım. Belki de bu da vardı sebeplerimde. Az da olsa fark edilmek, korkusuzca ve sağlam bir “Ben de varım!” diyebilmek... Öte yandan daha mezun olmadan lisede yapacaklarım çoktan belliydi: Gitar çalacaktım, şarkı söyleyecektim, yurt dışına gidecektim, dil öğrenecektim. Kısaca yıllarımı boş geçirmeye niyetli değildim. Tabii “Birini bulacak mısın bakalım?” sorusu da hiç eksik olmadı. Pek çok arkadaşım lisede yaşanması muhtemel aşk hayatları hakkında tartışırken ben pek oralı olmazdım. Ama ne yalan söyleyeyim yalnız olmak da istemiyordum. Gitarımı çalarken ezgilere benimle kapılan, uçakta yan koltuğumda oturan, elimi tutan, bana bakan, gülümseyen birileri olmuştu hep düşlerimde. Hayallerimi paylaşacak birilerini istiyordum hayatımda ve o kadar da emindim ki tanışacağımıza. Bazen günüm kötü geçtiğinde onunla nasıl tanışacağımızı, neler yapacağımızı düşünürdüm. Bazen yağmurlu bir günde kitap okurduk, bazen beraber hatalarımıza güler, bazen de katıldığımız bir baloda dans ederdik. Bu düşüncelerle liseye ilk adımımı attım.

Okulumda çabuk alıştım. Başta biraz yadırgamıştım fakat kısa sürede iyi arkadaşlarım oldu. Öğretmenlerimle çabucak kaynaştım ve bir ay içinde her şey kusursuzca gitmeye başladı. Öte yandan yazın başından beri gitar dersi alıyordum. Okula yakın ve oldukça bilinen bir kurs vardı. İki arkadaşım oraya

gidiyordu. Gelmem için ısrar edince oraya geçmeye karar verdim. Ve hayatımın dönüm noktalarından biri daha... İlk gün sınıfa girdim. Ben hariç üç kişi vardı içeride. İki okuldaki arkadaşlarım ve o... Onu daha önce hiç görmemiştim. Yabancı olduğu belliydi, arkadaşlarıma karşı çekingen görünüyordu ama kendinden emin bir duruşu vardı. Hepimizden uzundu, yeşil ince bir ceket omuzlarını örtüyordu. Kumral saçları yeni kesilmiş, kahverengi gözleri dalgın dalgın etrafa bakıyordu. Beni görünce kendine geldi ve belki de hayatımda ilk kez bu kadar etkilendiğim o tebessümle kaplandı güzel yüzü. "Hoş geldin." diyen o kalın ama yumuşak sesi... Zamanın göreceli olduğuna inandım o an. Saatlerim, günlerim belki de aylarım o beş saniyeye sığmıştı. Hiçbir ses yoktu onun sesinden başka, hiç kimse yoktu ondan başka. Arkadaşlarımla konuşmalarını duyunca kendime geldim. Elini uzatıyordu. El sıkıştığımız o an kalbim çarpmaya başladı.

Sadece elim değildi dokunduğu. Hislerimdi, kalbimdi, dünyamdı... Tarifsizdi o an. Bir yandan da kendimle çatışmadaydım. "Ne oluyor sana? Hiçbir şey yok, ufak bir hislenme, hepsi bu..." İlk günüm kafamda bu cümleler, kalbimde ise o... Çıkışta arkadaşlarımla bir şeyler içmeye giderken anlamış olmalı ki "Çabuk kaynaştınız galiba, bayağı sevmişsin sen onu." diye atıldılar. Kendimce karşı çıkarak onları ikna etmeye çalışıyordum ama nasıl ikna olacaktı ki ben kendimle zıtlaşırken? O gece uykusuz geçmişti. Düşünüyordum, anlamaya çalışıyordum ama açıklanamayan duygularla sabaha karşı gözlerim kapanmıştı.

Aradan bir hafta geçti. Okuldan çıkmıştım. Yakındaki kafeden yiyecek bir şeyler alacaktım. Kasaya parayı verdikten sonra arkamı döndüm ve işte yine o... Aynı sıcak tebessüm... Bu sefer kendime söz vermişim, çabuk toparlanacaktım. Hiç vakit kaybetmeden konuşmaya başladık. Ders başlayıncaya kadar sohbet etmiştik. Ne kadar da farklıydık birbirimizden. İki yaş vardı aramızda. Evi buraya uzaktı, her hafta otobüsle geliyordu, belliydi yorgunluğu gözlerinden. Hayallerini, hayatını anlatınca açıkçası biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Çok farklı şeyler istiyordu, bekliyordu hayattan. Hiçbir

kelimemiz ortak değildi, hiçbir düşüncemiz, hayalimiz, hissimiz. Buna rağmen çok keyif almıştım onunla sohbet etmekten. İkimiz de sürekli kaha kaha atıyorduk. Kısa sürede bu durum geleneğimiz olmuştu. Her hafta aynı günde, aynı saatte, aynı yerde belirirdi. Yorgun ama göz göze geldiğimizde anında dirilen bakışları ile beni beklerdi. Arkadaşlarıma bu küçük buluşmaları söylememiştim, hızlıca bahane uydurup farklı bir yerden yanına giderdim. Sabırsızlanıyordum onu görmek için. O günü, o saati, o bakışları beklerdim anbean. Onun da değişmeye başladığını fark ettim. Daha canlıydı, daha bir güzel bakıyordu artık. Gülüşü, dokunuşu, her hareketi bir başkaydı. Bir ara ellerimizin üst üste olduğunu gördüm. Sevgiyle, heyecanla, huzurla... Sonrası ise anımsamakta zorlanacağım kadar hızlı ilerledi. Her şey mükemmeldi. Hayatımda bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum. Artık gerçeklerime sığmıyordu, hayallerimde gezinmeye başlamıştı. Ne zaman o eski hayallerime dalsam bir anda onun koluna dolanmış oluyordum. Dünyayı gezerken yine düşlerimde onunlaydım, yine aynı yerde, yüzümüzde tebessümlerle. Gittikçe değişiyordum. Hırsımı kaybediyordum. Eskisi kadar çevremle bütünleşemiyordum. İnsanlar endişelenmeye başlamıştı. Arkadaşlarımla bile "Kaptırma kendini." demeye başlamıştı. Sanki herkes karşıydı hissettiklerime.

Ne vardı ki bu kadar? Sadece hayallerimiz farklı, ne olabilirdi ki? Maalesef ki hiçbir zaman hayallerimin de çatışabileceğini hesap etmemiştim. Onun düşlerime engel olabileceğini o zamanlar anlamamıştım.

Bir kış günüydü. Kursta ufak bir resital veriyorduk. Şarkının sonunda bakışlarını benden bir an bile ayırmadan aniden mikrofona yönelerek var gücüyle “Seni seviyorum!” diye bağırdı. İnanamıyordum. O... Beni seviyordu. Her şeye rağmen olabilirdik, bu mümkündü. Yüksek tonda bir “Ben de.” cevabı alması uzun sürmedi. Öyle güzel baktık ki birbirimize. Artık “birisi” vardı hayatımda. Açıkçası insanlar tarafından destek görmeyi umut ederken herkes bana karşı çıkmaya başladı. Ailem, arkadaşlarım, hatta öğretmenlerim... Tüm sevdiğime çıktım. Seviyordum hayatımda ilk defa, o da beni seviyordu. Gerisi önemli değildi benim için. Eski hayallerimin de önemi kalmamıştı artık. Onun olması yeterdi bana.

“Aşkın gözü kördür.” derler. Kısmen katılıyorum bu söze. Âşkısanız gerçekte ne olup bittiğini anlamanız neredeyse imkânsız hale gelir. Ben aşkımla yanıp tutuşurken ne kadar zıtlıştığımızın farkında değildim. O eski hayallerime zerre değer vermiyordu, hep saçma, tuhaf bulduğunu söylerdi. Yapacaklarımdan alıkoyardı. Kanatlarımı kırıyordu sezdirmeden hem de ben onun yanında uçmaya çalışırken. Sadece bir ilişki değildi bu. Ucuz, saçma, basit, aşk arayan bir yaşantıdan ibaret de değildi. Yalnız aşk da değildi. Bir ölümdü. Evet, bir ölümdü. Kim mi ölüyordu? Hayallerimdi ölen, beklentilerimdi. Ona her baktığımda o on yaşındaki abla ölüyordu. Yaşam savaşına tanık olmuş o küçük kız ölüyordu. O kızın geleceği ölüyordu. Bu “yaşantı” uğruna hem de. Gitgide çatışmalarım arttı. Engellemiyordum. Ne kadar umursamasam da vazgeçemedim o hayallerimden de.

İki yılı birlikte geçirdik. Fakat o iki yılda benden geriye hiçbir şey kalmamıştı. O ilk günde yeşil ceketli kumral çocuğa sevdalanan, umut dolu kız yoktu. Ben yoktum. Psikolojik sorunlarım vardı. Güvenemiyordum. Dayanamıyordum. Her şeyin sonu vardır derler. Bizimki de gelmişti işte. Yağmurlu bir akşamdı. Yürüyüşe çıkmıştık. Hayatımın en büyük kararlarından birini vermiştim. Her ne kadar sorunlarım olsa da okulu iyi şekilde yürütmüştüm. Yurtdışına gidebilme imkânım doğdu. Tam da o hayallerimdeki gibi. Bir an eski bene geri döndüğümü hissettim. Sonrasında eğer gidersem onu kaybedeceğimi anladım. “Gidersen, biter.” demişti. Bitmesini istemiyordum. İki yıldan vazgeçemezdim bu kadar kolay. Ve reddettim bir an bile düşünmeden. Sadece onunla hayallerimi paylaşabilmek için. İçim içime sığmıyordu. Söylemek için can atıyordum. Tabii o benden önce söze girdi. Bitmesini istiyordu ama teklif gelmese de bitecekmış zaten. Artık devam edemeyeceğini, hiç istemediğini, hayatında başkasının olduğunu söyledi ve gitti. Arkasına bile bakmadan...

Şaşkındım. Ne olmuştu ki şimdi? Gitmiş miydi? Hayallerimi verdiğim, iki yıl boyunca bırakmadığım o insan gitmişti, yoktu artık. Geriye tükenmiş bir ben kalmıştı. Koşmaya başladım, acelem varmışçasına. Bağırarak ağlıyordum. Ama ona değildi bu çığlıklarım, bir kenara attığım benliğimeydi. Bir anda kendimi yerde buldum. Kötü düşmüştüm. Dizlerim kirlenmişti, kanıyordu. Başımın da ağrmasıyla kaldırıma çöktüm. Saat gecenin yarısı... Nasıl bu noktaya gelebilmişim? Bu kadar mı kolay tüketmişim kendimi? Bu kadar mı aşağılamışım kendimi? Bu düşüncelerle otururken tanıdık bir ses duydum. Yedi sene öncesinden geliyordu sanki. O doktor... Canım kardeşimin kahramanı...

Korkunç görünüyor olmalıydım ki dehşetle bakıyordu. Hemen kolumdan tutup beni arabasına bindirdi. Yolda da her şeyi anlattım. İki yıllık çöküş hikâyemi... Bana sertçe baktı ve "Unutma! Sen tükenmiş benliğinden fazlasısın. Senin hayallerin var, geleceğin var. Hangi hayal çatışmalarda darbe almaz ki? Ama ölmemeli hiçbir iyi hayal. Yoksa iyi şeyler de yaşayamaz bu dünyada. Hayallerin henüz kafanın içindeki gerçeklerindir. Ve bir gerçek var ki sen o gerçekleri yaşayacaksın." dedi ve bir kez daha kaderimi değiştirdi. Sonra ne mi oldu? O gerçekleri yaşamak için elimden geleni yaptım. Ve şu an buradayım. Cümlelerimi toparlamalıyım. Uçağıma bir saat kala yazıyorum bunları. Amacım bir aşk hikâyesi yazmaktan çok farklıydı. Bu bir çatışma hikâyesi. Bu benim henüz kafamın içindeki gerçeklerin hikâyesi. Şu an özgürler artık çünkü o gerçekleri yaşıyorum. Bu arada yan koltuğumun dolu olduğunu söylemiş miydim?

Doğa Karın AYAN
9-F1

BENİM DÜNYAM, BENİM HAYALİM

Güzel bir dünya hayal ediyorum:
Yalansız bir dünya varmış mesela,
Bir kere umut vermiş biri hayatıma,
İçimdekiler gerçek olmuş bir anda.

Gözlerimi kapayıp bu dünyadan,
Yaşanan kötülüklerden,
Hayatın gerçeklerinden,
Kendimden uzaklaşıyorum.

İnsanların içini sevgi kaplamış,
Savaş yok, para yok, silah yok,
Gözünde öfke yok kimsenin,
Herkes mutlu, herkes umutlu.

Herkeste bir gülümseme umutla örülmüş,
Bu ortamda huzur var, neşe var,
Yaşama inancını geri kazanmış insanlık,
Aramızda yeniden, bizim içimizde.

Çıkmak istemiyorum buradan, kaybolacak birazdan,
Olması gereken dünya buydu aslında,
Bu hayalde kalmamalı, gerçek olmalı,
Her gerçek bir hayalle başlamaz mı aslında?

Merve TOKSÖZ
10-F1

İSTEDİĞİM HER ŞEYİM

Yaşamın selleri geldiğinde başa,
Ve bütün yollar yokuş yukarıysa,
Bir de gök martılarıyla gülümsemeyince,
Şehrin müziği durur,
Hayat bükülür.
O zaman varsın tüm dünya kararsın,
Varsın ki aklım karışsın.
Anılar bile ayakta tutamıyorsa,
Kapatırım gözlerimi,
Asla izin vermem düşlerimin kaçmasına.

Gökyüzünü pembeye boyarım,
Eğer sıkılırsam bir serçeyle yol arkadaşı olur,
Bülbüllerle çalılar arasında dolaşırım.
Hayallerime kilitler kendimi,
Dünyanın tüm kirliliğinden soyutlanırım.

Yıldızlar ayaklarım altına serilir,
Gök avuçlarımda,
Bir çağlayanın kenarında şiirlerimi yazarım.
İstediğim her şey olabilirim,
Kaldırım kıyısında salınarak uçan bir yaprak,
Belki sevgiyle yazılmış bir mektuptaki mürekkep lekesi.

Hayallerimle bulduğumda,
İnanın ki herkesten daha zenginim.

Kış ortasında yazı hisseder,
Etrafımı neşeye süslerim.
Bir kahve dumanı kadar sessiz,
Bir hayat kadar eşsiz hayallerimde gizlenirim.

Bir de bakmışım ki ben şimdi,
Artık tam da olmak istediğim yerdeyim.
“İşim gücüm budur benim,
Gökyüzünü boyarım her sabah,
Hepiniz uykudayken.
Uyanır bakarsınız ki mavi.” diyen
Şairi ve daha nicelerini selamlarım.

Nilay BİLTEKİN
11-F2

12 MART İSTİKLAL MARŞI'NIN KABULÜ

Kurtuluş Savaşı'nda çekilen acıların sonunda, büyük zaferin mutluluğu yaşanırken milletin savaş sırasındaki ıstırabını derinden hissederek Akif, milli mücadelenin ruhuna tercüman olan o büyük, eşsiz şiirini gece gündüz gözünü bir an dahi kırpmadan kaleme almıştır. Öyle bir şiir ortaya çıkmıştır ki bu şiir, bir ulusun trajik bir anda var olup olmama noktasında ihtiyaç duyduğu sonsuz gücü ve her türlü değeri taşımaktadır. Büyük Türk ulusunun tarihinin yılmayan mücadele ruhunu yansıtmaktadır. Bir ulusun yok olmama, var olma direncinin sonucudur bu marş adeta.

O marş öyle bir şiirdir ki, şairi bile ölüm döşeginden: "Bu İstiklal Marşı'nı kimse yazamaz, ben dahi yazamam. Allah bu milletle bir daha İstiklal Marşı yazdırmazın." diye haykırmıştır.

Bu özel ve anlamlı gün için öğrencimiz tarafından yazılan şiiri sizlerle paylaşmaktan mutluluk duyuyoruz.

BİR GARİP AKİF

Ey Hak!

Bu ne kalabalıktır,

Sesini duyamam.

Etraf kendini ekâbir sananlarla dolmuş,

Bundan gayrı edep aramam.

Din ile parlayan ekâbir,

Gökteki, Hakk'ın yıldızıdır,

Yıldızın ışıltısı vesile-i Hakk'tandır.

Ey Hak!

Doğru yolu aramaktan yorulmaz ayaklarım,

Bilgisiz ulemalarla dolu sokakların,

Kardeşi kardeşten ayıran

Sömürgeci gibi çoğalan.

Niyetimdir doğru yola nail olmak her an,

Gönül isterdi ki hürriyeti kucaklamak candan,

Kalemimden sızan iki kelamla,

Göçmek isterim ömr-ü dünyadan.

Mısır Sahrasında bir kulu yaratan,

Gönlü istiklale meftun,

Derun-i sözlerle marşlar yazan.

Ey Hak!

Ben bir garip Akif,

Hakk'ın sesini halka duyuran.

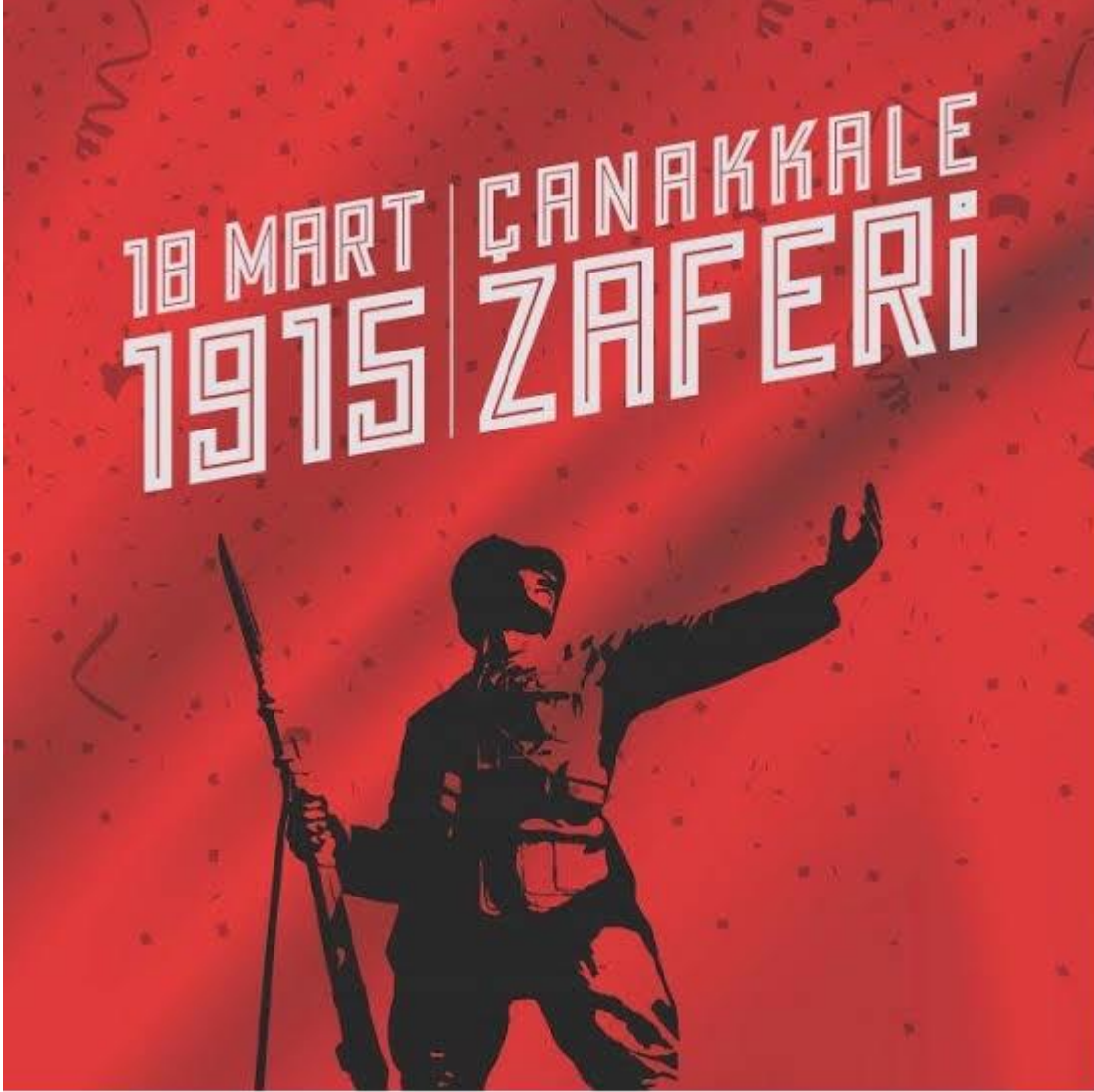
Gamze DURAN

10 -A

18 MART ÇANAKKALE ŞEHİTLERİNİ ANMA GÜNÜ

18 Mart 1915, Türk tarihinde bir askeri ve siyasi başarı olmaktan öte inanç, azim ve yiğitlikle örölmüş bir destanın yaratılış tarihidir. Bu tarih, gerek taarruz gerekse savunma savaşlarının başarılarıyla dolup taşan Türk kahramanlık tarihinin en gurur verici ve en parlak sayfalarından biridir.

Çanakkale Zaferi ile XIX. Yüzyıl sonlarında gittikçe artan, Osmanlı Devleti'nin temellerini sarsan toprak kayıpları ve yenilgiler I. Dünya Savaşı içinde bir kereliğine de olsa durmuş ve kesin bir kurtuluşun ilk adımları atılmıştır. Çanakkale'nin her karışında kara ve deniz muhabereleriyle o güne kadar süren mücadele, 18 Mart'ta İtilaf Devletlerinin büyük bir donanma kuvvetiyle başlattığı çıkarmanın püskürtülmesi sonucu zafere ulaşmıştır.

Ecdadımızın bin bir zorluk ve yoklukla, çağın en gelişmiş devletleri karşısında verdiği bu var oluş kavgası, bir milletin uyanıp şahlanmasının tetikleyicisi olmuş; Milli Mücadele'ye de öncülük etmiştir.

Her yönüyle bir maneviyat hazinesi olan bu harp, hem Türk askerinin cesaretini ve gücünü hem de Türk milletinin fedakârlık ve imanını bir kez daha tüm dünyanın gözleri önüne sermiştir.

Hem gurur ve sevinç hem de üzüntüyle kutladığımız Çanakkale Zaferi'nin 105. yıl dönümünde, ölümleriyle bile yıllar ötesine ders olmayı başarmış Çanakkale şehitlerimizi rahmet, minnet ve özlemle yâd ediyor; başta Gazi Mustafa Kemal olmak üzere tüm destan kahramanlarının aziz hatıraları önünde eğilmeyi borç biliyoruz.

Ruhları şad, mekânları cennet olsun!

27 MART DÜNYA TİYATRO GÜNÜ

Tik tak, tik tak... Zaman akar, gider. Hikâye basit: Başlangıç ve bitiş, arada geçen vakte de hayat deriz, zaman ve tabiatın daima kral, bizimse izleyicisi olduğumuz hayat.

Kafa yormadan yaşadığımız, başrolünü oynadığımız sıradan bir hikâye nasıl bu kadar şaşırtıcı hale bürünür, “Hey vakit geçiyor” der ve silkeler sizi, tanık olmak için yolumuz belli:

“Bütün dünya bir sahnedir

Ve kadın erkek ancak birer oyuncu:

Sırası gelen girer,

Sırası gelen çıkar.

Nice roller oynar ömür boyu

Yedi perdelik bir ömürdür

Yedisinden yetmişine

Bir ailenin oyunu...”

İnsan hayatının inceliklerini, güzelliklerini, umudunu yaşatan ve çoğaltan bütün sanat dalları konularını hayattan alırlar. Sadece sanatların hayata yaklaşımları birbirinden farklıdır. Tiyatro sanatı ise insan ve toplum hayatının duygu ve düşüncelerini, yaşayışını ele alıp onları izleyicilere yansıtır. Tüm sanatlar içinde tiyatronun ayırıcı özelliği, onun insan ilişkilerini hareketli olarak ele alması ve sanatsal ölçüler içinde, seyircilere aktarabilmesidir, insanın psikolojik/ ruhi hayatının temellerinden birini oluşturan güzellik duygusunun dışa yansımış somut hali ve ifadesidir. Hayatın yer yer çelişen gerçeklerini idrak ettikten, onların içinden seçmeler, değiştirmeler yaptıktan sonra dilin imkânlarından faydalanarak, yeni bir bütünlük yaratmak için yapılan çalışmaların kompozisyonu olan tiyatro, özvarlığımızı fark etmemize yarayan mutlulukların, acıların, sevgilerimizin, ağlama ve gülmelerimizin büyüğü aynasıdır. Tiyatroyu ölümsüz yapan da hiç yaşlanmayan bu büyüdür aslında.

Sahnedeki oyuncuların seyircilere ve sonra seyircilerden oyunculara geçen bir duygu alışverişi vardır ki bu aynı çatı altında birbirini tamamlama olayı tiyatroya toplumsal bir yaşantı niteliği kazandırır ve bu yaşantı niteliğiyle tiyatrolar insanlara yüzyıllardır: “Koşun, bana gelin, size ilginç ve güzel bir şeyler anlatacağım.” diye seslenir. Bu sesleniş hiç susmamıştır ve susmayacaktır da. Çünkü insanoğlu doğa karşısındaki korkularından başlayarak yüzyıllar boyunca acılarını, sevinçlerini, düşüncelerini, düşlerini, özlemlerini, kısacası her şeyini somutlaştırıp dile getirmiştir.

Mustafa Kemal Atatürk’ün vurguladığı gibi: “Sanatsız kalmış bir milletin, hayat damarlarından biri kopmuş demektir.” Çünkü sanat, ülkenin çatısına destek veren temel dayanaklardan biridir. Ufkumuzu genişletmek, beynimizi ve ruhumuzu zenginleştirmek için tiyatro yaşamda vazgeçilmezlerden, olmazsa olmazlardandır.

Dünya tiyatrosunun en önemli isimlerinden biri olan Bertolt Brecht’in, insan ölümünün manevi yönüne dair yaptığı sosyo-psikolojik bir tespiti var. Brecht der ki “İnsan, ancak onu düşünen hiçbir kimse kalmadığı zaman gerçekten ölür.” Ne kadar da doğru ve hoşumuza giden terapi, tılsımlı bir söz değil mi? Bundan hareketle diyebiliriz ki tiyatro her zaman insanı kapsayan, düşünen bir sanat dalı olduğuna göre insanı yaşatan bir sanattır da. İşte sadece bu yüzden bile yaşamak ve yaşatmak gerekir tiyatroyu.

Dünya Tiyatro Günü’müz kutlu olsun...

